

1
● ГЛАВА

Н

а мен се пада честта да открия тази церемония, в която *сосакан* Сано Ичиро³ и госпожица Уеда Рейко ще бъдат свързани в свещен съюз пред боговете – закръгленият късоглед Ногучи Мотоори – предишният началник на Сано и сватовник, който бе уредил този брак – се обърна тържествено към множеството, събрало се в една от приемните на замъка Едо.

В тази топла есенна утрин плъзгащите се врати бяха отворени към окъпана в багрите на алени кленови листа и лазурносиво небе градина. Двама свещеници в бели роби и високи черни шапки бяха коленичили в предната част на помещението пред ритуалната ниша, в която бе окачен дъвен ръкопис с *кми* – имената на различни шинтоисти⁴ божества. Под ръкописа като дар към боговете и към душите на предците бяха оставени кръгли оризови питки *моми* и керамичен съд с осветено саке. До свещениците стояха помощничките им – две девойки с наметала и качулки. Върху розозка-

³В японския език фамилията предхожда личното име. *Сосакан* е личен следовател на шогуна. При обръщение след името или след титлата се добавят частиците *сан* (господин, госпожа, госпожица) или *сами* (господар) като израз на учтивост и почитание. Умалителният вариант на *сан* е *чан* и се използва от родители към деца или при други близки роднински връзки – бел. прев.

⁴От Шинто – наименование на японската религия шинтоизъм; в основата ѝ лежи култ към природни божества и към предците – бел. прев.

та вляво от нишата редом със свои близки бе коленичил бащата на младоженката – снажният и достолепен съдия Уеда, единият от двамата магистрати на Едо. Вдясно вместо починалия баща на Сано стоеше самият шогун Токугава Цунайوشي – върховният военен диктатор на Япония, пременен в роба от брокат и цилиндрична черна шапка. До него коленичеха майката на Сано – слабичка крехка старица, и Хирата – първият помощник и васал на Сано. Всички погледи бяха насочени към центъра на залата, където пред две малки масички бяха коленичили Сано и Рейко – той в черна официална роба с фамилия герб, летящ златен жерав, и с двата меча на кръста, тя – в бяло копринено кимono и дълъг бял копринен воал, който изцяло закриваше лицето и косите ѝ. Пред двамата имаше по един плосък порцеланов съд с миниатюрно дръвче – борово и сливово, и стилизирана бамбукова горичка с фигури на заек и жерав – символите на дълголетие, гъвкавост и вярност. Ногучи и съпругата му коленичеха точно зад младоженците. Когато свещениците станаха и се поклониха към олгара, сърцето на Сано заби учестено и само с усилията на самурайското си самообладание той успя да прикрие вихъра от различни емоции в душата си.

Последните две години бяха осеяни с несекващи драматични промени – смъртта на обичния му баща; преместването от скромния търговски район Нихонбаши в двореца Едо; шеметния възход в кариерата и всички произлизащи от това предизвикателства... Имаше мигове, в които се боеше, че духът и тялото му не ще смогнат да понесат повече промени. И ето че сега се женеше за двацетгодишна девойка, която бе виждал само веднъж, и то преди повече от година! Момиче, с което се бе

Б
Б
А
А
А
А
С
Б
Б
И
И
И
В
У
Б
И
О
С
А
А
Б
Б

запознал на уредена от Ногучи *май* – официална среща между евентуални съпрузи в присъствието на родителите им. До този момент така и не бе разговарял с бъдещата си невеста, не знаеше нищо за предпочитанията ѝ, нито пък имаше и най-бегла представа, какъв е характерът ѝ. Почти не си спомняше външния ѝ вид и нямаше да види лицето ѝ до края на церемонията. Традицията на уговорените бракове сега му изглеждаше пълна лудост – какъв ли номер отново му кроеше съдбата? Късно ли бе да избяга?

От мъничката си спалня в женското крило на замъка Едо *сокушицу* Харуме, най-новата наложница на шогуна, долавяше забързани стъпки, блъскане на врати и пискливи женски гласове. В будоарите цареше трескав безпорядък – разхвърляни кимона, разсипана пудра за лице, прекатурени обувки. Слугите бързаха да свършат с официалните премени на двеста наложници и на техните помощнички, за да ги приготвят за сватбеното тържество на *сосакан Саю*. Но Харуме бе решила да пропусне празненството. Уединението бе почти невъзможно в женското крило, но сега камериерките ѝ си бяха отишли, а дворецовите служители бяха заети. Майката на шогуна, на която прислужваше Харуме, днес не се нуждаеше от грижите ѝ. Никой нямаше да я потърси, може би... И затова трябва да се възползва пълноценно от тъй рядката възможност да се усамоти.

Тя пусна резето на вратата и затвори капациите на прозорците. На ниска масичка запали лампи и кадилници. Трепкащите пламъчета очертаваха сянката ѝ върху разделените с вертикални орнаменти хартиени стени. Тамянят димеше със сладниково-остър аромат. В стаята се възцари тайнствена ат-

мосфера. Сърцето на Харуме заби учестено. Тя сложи на масата правоъгълна кутия от черно лакирано дърво, чийто капак бе инкрустиран със златни перуники, и порцеланова кана за саке с две чаши. Движенията ѝ бяха бавни и грациозни, подобаващи за свещен ритуал. После отиде на пръсти до вратата и се заслуша.

Шумът бе утихнал; другите жени вероятно бяха приключили с обличането и се бяха отправили към приемната зала. Харуме се върна при импровизирания си олтар. С нарастващо нетърпение тя отметна назад блестящите си, дълги до кръста черни коси. Отхлаби пояса си и отгърна полите на червения си копринен халат. Остана гола от кръста на долу и коленичи.

Огледа се с гордост. Осемнайсетгодишна, тя бе с узрялата плът на истинска жена и в същото време със свежото лъчезарие на младостта. Съвършена като слонова кост кожа покриваше стегнатите ѝ бедра, заобления ханш и корема ѝ. С връхчетата на пръстите си тя погали копринения триъгълник на венериния си хълм. Усмихна се при спомена, как неговата ръка галеше това място, как устните му целуваха шията ѝ и как двамата се разтапяха от пламъка на взаимната си страст. Ето сега Харуме ще докаже по неоспорим начин вечната си любов към него.

Един от свещениците размахва дълга пръчка с окачени по нея хартиени ивици и извика:

– *Оно ва сото, фуку ва учи*, дяволите въвн, сполуката вътре! Къш, къш! – за да прочисти залата. После изрече призив към шинтоистките божества Изанаги и Изанами – почитани първосъздатели на вселената.

Щом чу познатите думи, Сано се отпусна. Древ-

Б

Г

Д

Е

В

Г

Д

Е

10

В

Г

Д

Е

В

Г

Д

В

Г

Д

Е

Г

Д

Е

ният ритуал го извиси над съмненията и страха; обзе го тръпнещо очакване. Независимо от рисковете той желаше този брак. Вече отвъд младостта, на трийсет и една години, Сано най-накрая бе готов да направи решителната стъпка и да създаде свое собствено семейство. И се чувстваше узрял за промяна в живота си.

Изминалата година и осем месеца на поста *сосакан* на шогуната представляваха несекващ низ от разследвания на престъпления, дирения на съкровища, ловене на духове и призраци, преследване на шпиони и предатели. Може би най-драматичният случай в кариерата му досега бе едно пътуване до Нагасаки, което едва не му костваше живота. Там бе разследвал убийството на холандския търговски представител Ян Спаен, а в хода на работата си бе прострелян, подпален, обвинен в държавна измена, осъден на позорна смърт и едвам бе успял да избегне екзекуцията, доказвайки невинността си. Беше се върнал в Едо преди седмица и все още се чувстваше изморен – от насилието, което непрекъснато срещаше около себе си, от смъртта, която неизменно съпътстваше разследванията му, и от корупцията, която стигаше до най-високите етажи на властта.

Сега обаче с нетърпение очакваше своя заслужен отдих. Шогунът му бе отпуснал едномесечна ваканция. След продължилия цяла година годеж Сано с охота посрещаше перспективата за личен живот с една нежна покорна съпруга – сигурно убежище от външния свят. Копнееше за деца, особено за син, който да продължи името му и да наследи поста му. Тази церемония бе не просто публичен ритуал, озаменуващ прехода, а портата към всичко, което желаше и към което се стремеше.

Единият свещеник взе флейта и засвири тихо и протяжно, а другият му акомпанираше на дървен барабан. Следваше най-тържествената, свещената част от сватбения ритуал. Музиката заглъхна. Едната помощничка изсипа светеното саке в месингова кана с дълга дръжка и застана до Сано и Рейко. Другата постави пред тях поднос с три подредени по големина плоски дървени чашки. Девојката с каната напълни първата, най-малката чашка, поклонни се и я подаде на младоженката. Гостите бяха притихнали в очакване.

Сошимау Харуме отвори черната полирана кутия и извади от нея дълъг прав бръснач с блестящо стоманено острие, нож с перлена дръжка и малко бурканче от черно лакирано дърво с името ѝ, изписано в златно върху капачето. Докато нареждаше тези предмети пред себе си, в гърдите ѝ запърха страх. Болката я ужасяваше, не понасяше и вида на кръвта. Дали някой щеше да прекъсне ритуала ѝ, или още по-лошо – да разбере за нейната тайна, забранена любов? Сенките на опасни интриги изпълваха живота ѝ. Имаше хора, които вероятно биха желали да я видят опозорена и прогонена от двореца. Но любовта изискваше жертва и правеше риска неизбежен. С треперещи ръце тя наля саке в две чашки – една за нея и една за любимия, който отсъстваше. Тя вдигна своята чашка и погълна питието. Очите ѝ се насълзиха, гърлото ѝ пламна. Но силният алкохол възпламени смелостта и решителността ѝ. Тя взе бръснача.

С внимателни движения Харуме обръсна пухкавия триъгълник на слабините си, като пускаше черните косъмчета на пода. После остави бръснача настрана и вдигна ножа.

Е
Е
А
А
А
А
С
Е
Е
Н
І
І
В
13
Е
І
О
С
А
А
Е

С лице, все тъй забулено с белия воал, Рейко поднесе чашката саке към устните си и отпи. Церемонията се повтори три пъти. После помощничките напълниха отново чашката и я поднесоха на Сано. Той отпи своите три глътки, като си представяше, че усеща върху лакираното дърво мимолетната топлина, оставена от нежните пръсти на неговата невеста, и долавя вкуса на сладкото червило по ръба – техния първи, макар и непряк допир. Дали бракът им щеше да бъде не само взаимноизгоден съюз, но и сливане на сродни души в хармонично и чувствено съжителство?

Всеобща въздишка премина през множеството. *Сан сан ку до*, тройният обет на трите глътки, който скрепяваше брачния съюз, винаги извикваше подобни емоции у околните.

Помощничката сложи настрана чашката и напълни следващата. Този път Сано пи първи, отново три пъти, после Рейко стори същото. След като и третата, най-голямата чашка бе поднесена и сакето в нея – изпито, музиката на флейтата и барабана прозвуча отново. Сано потъна в безмълвен възторг. Сега двамата с Рейко бяха обвързани с брак и скоро той отново ще види лицето ѝ...

Харуме докосна с острия нож нежната, току-що обръсната кожа и потръпна от допира на хладната стомана. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, ръката ѝ трепереше. Тя остави ножа и отново отпи от чашката. После затвори очи, призова образа на своя любим и спомена за ласките му. Димът от тамяна изпълни дробовете ѝ с аромат на жасмин. Страстта ѝ вдъхна смелост. Когато отвори очи, тялото ѝ бе неподвижно, душата ѝ – в покой. Тя отново взе ножа. Нанесе върху слабините си първия разрез, точно над цепнатината на своята женственост.

Близна алена кръв. Харуме изстена приглушено. Сълзи запариха в очите ѝ. Но тя избърса кръвта с края на пояса си, отново отпи от чашата и нанесе следващия разрез. Още болка; и още кръв. Нови единайсет ивици и Харуме си отдъхна с облекчение. Най-тежкото бе зад гърба ѝ. Сега предстоеше стъпката, която завинаги щеше да я обвърже с нейния любим.

Харуме отвори лакираната мастилница. Върху капачето бе прикрепена малка четчица с бамбукова дръжка, чиито меки косъмчета бяха напоени с блестящ черен туш. Тя внимателно нанесе туша върху разрезите, наслаждавайки се на хладината му – балсам за болката. С окървавения си пояс попи излишния туш и затвори мастилницата. После, докато отпиваше поредна глътка саке, се наслади на свършеното.

Завършената *предзуми*, татуировка, бе с размера на нокътя на палеца ѝ. Подобна украса върху това най-интимно място бе незаличим израз на вярност и отдаденост. Тя се надяваше, че никои няма да види *предзуми*, докато косъмчетата пораснат отново и я скрият, защото трябваше да опази тайната си от другите наложници, от служителите в двореца и от самия шогун. А след като се скрие, само Харуме и нейният любим ще знаят, че я има, и безмерно ще ценят символа на единствения възможен брачен съюз между тях. Тя си наля нова чашка саке – нейния личен тост за вечната любов.

Но когато отпи, не можа да преглътне; сакето потече по брадичката ѝ. Странна изтръпналост плъзна по устните и езика ѝ. Гърлото ѝ бе набъбнало и сковано, сякаш затъкнато с памук. Ледени тръпки плъзнаха по кожата ѝ. Зави ѝ се свят. Стаята се завъртя; пламъчетата на лампите – невероятно ярки – затанцуваха в кръг пред очите

Б
Г
Д
Е
Ж
З
И
Й
К
Л
М
Н
О
П
Р
С
Т
У
Ф
Х
Ц
Ч
Ш
Щ
Ъ
Ь
Я

14

Б
Г
Д
Е
Ж
З
И
Й
К
Л
М
Н
О
П
Р
С
Т
У
Ф
Х
Ц
Ч
Ш
Щ
Ъ
Ь
Я

й
й
А
А
А
А
С
й
й
Н
I
I
й
B
15
й
I
O
C
А
А
D
й

й. Изплашена, тя изпусна чашката. Какво ставаше с нея?

Внезапно ѝ призля. Преви се на две, притиснала с ръце корема си, и повърна. Гореща кисела каша изпълни гърлото ѝ, запуши ноздрите ѝ, след което изригна от устата ѝ на пода. Тя захъхри и се закашля, без да може да си поеме въздух. Обзета от паника, се изправи и понечи да тръгне към вратата. Но мускулите на краката ѝ бяха омекнали; тя залитна, разпилявайки кадилата, бърснача, ножа и бурканчето с туш. Олюлявайки се, едва успя да стигне до вратата и да я отвори. Дрезгав вик се изтръгна от скованите ѝ устни.

– Помощ!

Коридорът беше празен. Стиснала гърло, Харуме се устреми към гласовете, които ѝ звучаха странно изкривени и далечни. Окачените на тавана горящи фенери, ярки като слънца, я заслепяваха. Движеше се с пипнешком, опираше трескави ръце по стените. През мъглата, която все повече я обгръщаше, видя странни крилати същества, които се носеха подире ѝ и все повече я настигаха. Остри нокти сграбчиха косите ѝ. В ушите ѝ отекнаха пронизителни писъци.

Демони!

Сега помощничките сервираха саке на майката на Сано и на съдията Уеда в чест на новия съюз между двете семейства, а после започнаха да подават чаши на присъстващите, които произнесоха хорово:

– *Омедето гозаймасу* – честито!

Сано видя щастливи лица, обърнати към него и Рейко. Любящият поглед на майка му сгря сърцето му. Хирата неволно прокара ръка по едва наболителните коси на главата си – обръсната по време на разследването им в Нагасаки – и засия. Съдията Уеда кимна в израз на одобрение. Шогунът се усмихна.
